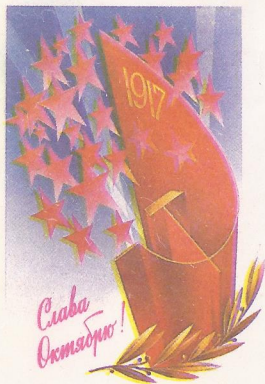

ouvert 05-04-10 → 4

Куда г. Риб - 54,
вуд. Чакова, 52, кв. 38.

Кому Маняк В. А.

Индекс предприятия связи и адрес отправителя

251141. УССР,

Черниговская область

Бобровицкий р-н

село Горбачи

ШУЛЯК

НИКОЛАЙ СЕМЕНОВИЧ

252054

Пишите индекс предприятия связи места назначения

0123456789

Образец написания цифр индекса:
Внимание!

© Министерство связи СССР, 1988
21.04.88, 88174. Цена 6 к. Художник А. Любезнов

ПРОСЬБА ПОЗДРАВИТЕЛЬНЫЕ И ИНОГОРОДНИЕ ПИСЬМА
ОТПРАВЛЯТЬ ЗАБЛАГОВРЕМЕННО

Изготовлено на Удской ф-ке Гознака

192

Шлаковський тов. Мам'як В.А.

Читуючи газету я, побачив вашу публікацію про те, що, під вашим керівництвом, авторський колектив пише книгу - меморіал «33^д: Голод».

Згадуючи ту величезну катастрофу, яка була в ті роки на Україні, я, був 12-тим річним свідком і дуже добре пам'ятаю, як було, бо і сам голодував.

Повірю на Вашому суді свої згадки, може не так літературні, але справедливі.

З повагою до Вас,
ветеран війни і праці *Григор*
Микола Семенович Шуляк

Моя адреса: *М*ерзівська обл.
251741 *Б*обровицької р-н
с. *Т*орбачі

Г О Л О Д

Сонце сховалося,
Обр'їй засмучений,
Безмірно тяжкий
Р'їк настав,
Голодом злим
Люди змучені,
Дошик земельку
Святу поливав.

Було, до схід сонця
Із клячами в полі
За плугом блискучим,
Босоніж бредеш,
Тяжким трудом
Хліборобської долі
Милую серцю
Розвагу знайдеш.

Поглянеш навкруг-
Вода гоголіє,
Очерет та бур'ян
Лісом росте,
А зорана латка
На радість чорніє,
Може, посієм-
То щось проросте.

Кинули в землю
Зерно, як перлини,
Сонце пригріло-
Зеленіють ростки,
В тяжкому чеканні
Підходять ті днини,
Що треба збирати
Бажкі колоски.

Немічні, безсилі
Вийшли у поле,
Брязнули коси,
Серпи шелестять,
Та вітер скаженний
Зірвавсь збока,
І чорні хмари над
Над землею летять.

Усе піднеб'єсся
Навкруг почорніло,
Настали хмури,
Безсоннічі дні,
Дощем залило
І градом побило,
Те, що вродило-
Погнило на корні.

Даремная праця,
Утрачена сила,
Кругом все глухе,
Захололо життя,
Гине мій край:
Стихія заїла,
Як гасне багаття,
Так гасне життя.

Хліборобську душу
Затискує холод,
Немає за що
Рук зачепити,
Суне у кожну хатину
Небажаний голод,
Із сльозами, просять їсти
Пухлі діти.

В осінню погоду,
Наче старець убогий,
Подорожній знесилів,
Зів'яв, як рози цвіт
Ледь-ледь розпухлі
Переставляє ноги:
В нього давно уже
Пустий живіт,

А там зігнувшись,
Молодик скінчив життя:
У грязці лежить
Серед дороги,
У лахмітті пішов
Сердега в небуття,
Лиха забрала,
Не діддавнися підмоги,

А он, як сіра качка,
Хлопочеться в долині
Душа жіноча,
Підсаку застаряє,
Смерть руку підняла
В її закуреній хатині.
Сіромаха у воді
Їжу добуває.

Сумно, навколо
Стоять самотні хатини,
Смерть навкруги
Метастаз розпускає,
Тиша могильна,
Голос не чути людини,
Так кипуче життя
Повільно згасає.

Болі живої душі
З глибини піднімались,
Хоч надії не було,
Росли неоправдані втрати.
Люди, як пташки,
По світам розлітались,
Становилося тяжко
Покійних ховати.

Виснажені і хили
Вдома ледь-ведь живіли,
А думчі, зібравши в торби,
Сімейні носільні речі:
Як птахи у вирії,
За шматком полетіли,
У невідані землі,
Ному узвезти на плечі.

Бідні малючки сиділи,
Очиці блищали як квіти,
Все здали матусь
На заліжничих перонах,
Без прізвища й імені
Слабесенькі діти
Іхали бог зна куди
У непривітних вагонах.

Давно вже забули
Смак житнього хліба,
На праці в артілі
Затирачку варили,
Вдома нещасних
Спасала краще і риба,
Різне коріння
Страдники їли.

День і ніч не скидали
Свої закладені роби,
Остогидливо пластали
Восні по знесилому тілу,
В обіймах тоски і нещастя:
Як траву, косили хвороби
І демони тьми
Клали в сирю могилу.

Скільки лягло трударів
На широких дорогах,
Скільки з хвороби
І голоду згинуло їх,
Скільки лишилось в живих
Малюток голодних, убогих,
Без правдивої ласки
Й догляду, рідних своїх!

Мерзенного деспота,
Гадоче роздратоване «я»
Від усього святого
Стало найвище,
Пила гірку часту
Багатомільйонна сім'я,
Із благословення його,
Як гриби, росли кладовища.

Із підземелля голос мерці в
Вихрем летить на свободу,
Померлим вічну пам'ять
Викарбуйте, люди!
А Каїну від усього
Страдного народу
Величезну каміньку
Покладіть на груди!

Ради жорстоких причуд,
Своїх заповітів сліпих
Стільки вилито сліз,
Не було більше ліку,
Та zostались сліди
Міркувань тих тупих
Тридцять третього року
Двадцятого віку.

М.С. Шуляк

М.С. Шуляк

1989 р.